

הקהל ב"הייד פארק" בכניסתו
יש רכבת שנייה

"דברים אידיולוגיים" אם היתה ה" כוונה לשכנע את הנוכחים שצריכים לחפש פיתרון לבעיית הפלסטינית. הרי היה הכנס מיותר. כימעט כל הנוכחים היו כבר משוכנעים. אולם אם היתה כוונה לשכנע אותם שהפילוג ביניהם הוא אבסורדי, הוא היה חשוב מאד.

סיכום זאת עמוס קינן, בנאומו-הנעילה ש" זכה לתשואות כלליות: "שום דבר אינו מפריד בין התנועה לכוונת-האזרה, מוקדם מדי, ושאר התנועות המייצגות כאן, הן דברים אידיולוגיים."

ביזה

השלל המתוק באגם המד

הסחורות המוכרות

הציפו את השווקים

וקציניצה"ל התעשרו

ריכוז כזה של סחורות מגוונות וזו"ל לות לא פקד את השוק הישראלי מזמן.

זה כמה חודשים חשו אנשי מחלקת החקירות של המכס בתל-אביב בורם בלי-תיפוסק של סחורות מוכרות שהגיעו אל שוקי הארץ ממקור בלתי-מוזהה. בימים כתיקונם לא היה הדבר מפליא ביותר, שכן הברחה מאוניות המגיעות ארצה קיימת כל העת, ואנשי המכס יודעים כי כל כמה שיתפסו רישות-הברחה מאור-גיות אל החוף, תמיד יוצצו חדשות. אך הפעם החל זרם הסחורות מגיע אל השווקים כחודשיים לאחר תום המילחמה, עוד טרם חודשה תנועת הספנות הסדירה ליש"ר, ואלו האוניות שהגיעו הביאו עימן בעיקר ציוד מלחמתי.

היה ברור גם כי זרם הסחורות מגיע מן הדרום, מאזור סיני. מאחר שנמל אי"ל היה סגור, היתה ההנחה היחידה כי המקור הוא מצריים. דבר תמוה מאוד כשלעצמו.

הסחורות היו מכל הסוגים, מטרנזיסטורים ועד אריגים יקרים וכלי-מחבת מכל הסוגים, ואפילו פריטי-ריהוט ומכור-נות. הכל היה מסוג מעולה, אומנם מ"דגמים מיושנים במיקצת, אבל הכל שמור היטב.

כאשר עלו סוף-סוף חוקרי-המכס על המקור, נברר להם כי איחרו את המור-עד. הם הגיעו אל האגם המד, בלב מצר-ריים, בו עוגנות מאז מלחמת ששת-הימים כמה אוניות-סוחר שנתקעו שם עם סגירת תעלת סואץ. האוניות, שהיו ב"שליטת חיל-הים הישראלי, נמצאו ריקות כימעט. הן הורקו, נשדדו ונבזזו על-ידי ישראלים, מייד ועם תום מלחמת יום-הכיפורים.

ליוזמי-המלחמה. לא היתה זו חקירתו הראשונה של המכס התל-אביבי, ה" קשורה בהברחות של אנשי-צבא, בימים אלה נסתיימה העמדתם לדין של אנשי רשת-מברחים שפעלה בחיל-האוויר הישראלי, בשותפות עם סוחר צרכי כתיבה ומישרד. החוקרים שחתמו את פרשת הב"רות חיל-האוויר, פנו עתה אל חיל-הים. בימים אלה הסתיימה החקירה, ותוך זמן קצר יוגשו כתיבי-אישום נגד כ-40 אנשי חיל-הים מכל הדרגות, כולל רב-סרן וסגן-אלוף. חלקם כבר הודחו מתפקדיהם, לאחר שהודו באשמה, ואילו נגד השאר יאמר המישש את דברו.

כמו בחקירת הברחות חיל-האוויר, גם כאן שותפה המישטרה הצבאית החוקרת בפרשה, במקביל לחקירות המכס. אחת ה" בעיות היתה הערכת כמות הסחורות שנ" זוה. היתה דרך קלה מאוד לברר זאת: לפנות לבעלי-האוניות או לחברת-הביטוח, לבקש את הרשימה. אך דרך זו לא היתה רצויה, שכן הכוונה היתה להסתיר את המעשה מעיני העולם.

ההנחה היתה שבעלי-האוניות לא יבואו בטענות, שכן פוצו מזמן על-ידי איגוד-הביטוח הלונדוני לוי"ס. בכך הפכו האוי-ניות לרכוש לוי"ס, שקיווה להחזיר לעצ"מו חלק מהנזקים על-ידי מכירת הסחורות עם תום המלחמה.

כאשר ייודע לסוכני לוי"ס מה אירע לאוניות למעשה, אין ספק שיתבעו מיש"ר אל לעמוד כנוק.

המכס הישראלי מעריך כי מדובר ב" סחורות בשווי של כ-10 מיליון לירות, שהוברחו ומכרו תוך שלושה חודשים בלבד.

טרפו למסכת אחת, אף שאיש לא חילק את הנושאים מראש. בין השאר:

פרופסור וילטר גראב: "יש שיתוף-פעולה מצויין בין הקיצוניים בשני המחנות. הלוואי והיה קיים שיתוף-פעולה כזה בין שוחרי-השלום שבשני המחנות!"

אורי אבנרי: "הפלגים הקיצוניים של הפדאיון מבצעים מעשי-טרור, מפני שהם מרגישים שהקרקע נשמטת מתחת לרגליהם. הגוש המרכזי של העם הפלסטיני מבין עכשיו שאי-אפשר לחסל את ישראל, והוא מאמץ לעצמו את התוכנית של מדינת פלסטינית בגדה המערבית וב"רצועת עזה."

ח"כ מאיר פעיל: "אומרים שהי פלסטינים איחרו את הרכבת כשלא הקימו את מדינתם. אבל כשמאחרים רכבת, עולים על הרכבת הבאה — אפילו אם היא פחות טובה."

עורך "אות" דויד שחם: "לא ההנהגה הישראלית ולא ההנהגה הפלסטינית עשו די כדי לשכנע את הצד השני שהיא רוצה באמת בשלום."

הפרופסור אורי ראב: "יש רק שלוש אפשרויות — מדינה קולוניאלית, מדינה דו-לאומית או חלוקת הארץ בין ישראל ומדינת פלסטינית."

נואם שחם

אם אפשר לעשות שלום בין ישראל והפלסטינים —

יוזם יכי

נואם אבנרי

נואם פעיל

— מדוע אי-אפשר לעשות שלום בין שוחרי-השלום ?

כינוסים

סנונית ראשונה בחורשה

מאחורי המטרה הנקווה

הסתתרה מטרה שנייה:

ההשכין שוים בין

שוחרי-השלום

ערב לפני-כן עוד טילפנו היוזמים איש לרעהו, שאלו בדאגה: אולי כדאי לדחות? האם אפשר להמשיך בעניין אחרי מה שקרה?

מה שקרה היה, כמובן, מעשה-הזוועה בקריית-שמונה, שבוצע בידי פלסטינים, ר" שקורבנותיו הובאו לקבורה באותו בוקר. העניין המתוכנן: כנס בנוסח "הייד פארק", לדיון על "ישראל, השלום והבעיית ה" פלסטינית", שנקבע מראש לשבת בחורשת בן-שמן.

רקח הזוויעה. הנואם הראשון בכנס הסביר את הנימוק שהכריע: "מדוע יש צורך בכינוס-ישראל? מפני שיש מלחמה. מדוע יש מעשי-זוועה? מפני שיש מלחמה. ואסור שמעשה-זוועה ירפה את ידי הלוחמים למען השלום. להיפך, עליהם להכפיל את מאמציהם, כדי שמעשים כאלה לא יהיו עוד אפשריים מחר!"

1500 הגברים, הנשים והילדים, שישבו על הארץ בין העצים, ברוח התמימות, קמו על רגליהם לזכר החללים. לאחר-מכן שמעו בסבלנות את נאומיהם של כ" חריסר נואמים, שחזרו כימעט בדייקנות איש על דברי רעהו, כשרק שריהם של אריק לביא וחנה רוט מפרידים ביניהם.

אולם הדימוין בין הנואמים לא הרגיו את הקהל. להיפך — תמימות-הדעים זו גרמה אצלם לשימחה בולטת. ויותר מכולם שמח יוזם הכנס, המשורר יכי, בעל השפם השחור. כי זו היתה מטרתו הסמויה: להוכיח שאין, למעשה, כל הבדל בין מש"ח תחפי הכנס בגישתם לאחת הבעיית ה" קשות ביותר העומדות בפני המדינה.

דחף האהבה. זה לא היה מפתיע, אילו השתייכו תריסר הנואמים לתנועה אחת. אולם המיוחד בכנס היה דווקא המיגוון האידיולוגי של המשתתפים: מאיר פעיל ורון כהן ממוקד, אורי אבנרי ממרי, אורי ראב מתנועת השינוי, לצד אישים בלתי-תלויים כמו נתן ילין-מור, ההיס"טוריון הפרופסור וילטר גראב, המתמטיקאי קאי פרופסור שאול פוגל, הסופרים עמוס קינן ויורם קניוק. שולמית אלוני, שתננה את שמה לכנס והשתתפה במימונו, לא יכלה להגיע, בגלל סמיכתה לחו"ל — אך לעומת זאת בלטה בנוכחותם עורך ב"ט טאון מיפלגת העבודה, דויד שחם, ובנו של שריהביטחון, אסי דיין.

יכי ושאר היוזמים לא רצו רק ליצור תקדים ראשון של ויכוח חברי בין אנשי הפלגים השונים, ולהוכיח שהבדלים ביניהם אינם מהותיים. הם רצו גם להראות שהברי כל הפלגים שואפים לאיחוד כוחות-השלום, הדבר בלט במיוחד כאשר היוש"ב עם על הארץ ליוו בקריאת-עידוד את כל הנואמים שתבעו איחוד זה. גם אחרי שה" כינוס נסתיים רשמית, הסתודדו מאת מן הנוכחים, במשך שעה נוספת, מסביב ל" ראשי הפלגים השונים, לחצו עליהם ל" הכריזו על פעולה מיידיה ליצירת חזית